

Čís. 14671.

Přechodem daňové povinnosti ze zákona podle § 260 zák. čís. 76/27 a vlád. nař. čís. 175/27 k § 260 odst. 1 cit. zák. na dědice původního daňového dlužníka nemění se pořadí daňové pohledávky v konkursu dědicově.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1935, Rv I 1624/35.)

Žalující stát přednesl, že přihlásil ke konkursu na jmění Adely E. na základě výkazu nedoplatků berního úřadu v M., jehož vykonatelnost je potvrzena, do II. třídy konkursních pohledávek na daních ne starších 3 let částku 19.816 Kč 05 h. Při zkušebním roku popřela žalovaná konkursní podstata pořadí II. třídy přihlášené pohledávky a uznalo ji ve II. třídě částkou 487 Kč 60 h, kdežto zbytek per 19.328 Kč 45 h uznala pouze ve III. třídě konkursních věřitelů a to s odůvodněním, že prý úpadkyně provozovala obchod na své jméno po smrti svého manžela teprve od 11. dubna 1933 a pohledávka náleží celá dle § 55 konkursního řádu do III. třídy bez ohledu, zda úpadkyně obchod svým jménem provozovala. Domáhá se proto žalující stát, by žalovaná byla uznána povinnou uznati přihlášenou pohledávku ve výši 19.328 Kč 05 h jako pohledávku druhé třídy konkursních věřitelů. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Jde jen o to, zda přihlášená pohledávka patří do II. nebo III. třídy věřitelské, poněvadž pouze v tomto směru byla přihláška žalující strany popřena. A po této stránce posoudil první soud správně věc, uznáv, že pohledávka náleží do II. třídy. Jde o pohledávku daňovou, která dle § 55 k. ř. patří do II. třídy. Nerozhodno je při tom, komu jednotlivé daně byly předepsány, zda přímo úpadci nebo jeho předchůdci, takže úpadce převzal zaplacení z jiného titulu. Jedině rozhoduje, že úpadce je dle zákona povinen daň zaplatiti a tomu tak jest v tomto případě, kde úpadkyně jest dědičkou svého manžela Sigmunda E., takže na ní přešla podle zákona povinnost zaplatiti daně jak za manžela, tak i za jeho pozůstalost (§ 260 zák. čís. 76/27 sb. z. a n.). Náleží tedy do II. třídy nejen daně, jež byly úpadkyni Adele E. předepsány a jež se vztahují na dobu, od kdy provozovala obchod na své jméno, nýbrž i ostatní daně vztahující se na dobu, kdy obchod provozoval její zemřelý manžel nebo úpadkyně během pozůstalostního řízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Již v rozhodnutí čís. 7822 sb. n. s. bylo vyloženo, že konkursní přednostní právo pohledávky převzaté k placení, nemůže nic změnit v pořadí věřitelů v konkursu dlužníka převzavšího dluh. Obdobně to platí i o dlužníku, na něhož přešla daňová povinnost ze zákona podle § 260 zákona čís. 76/27 sb. z. a n. a podle vlád. nařízení čís. 175/27 sb. z. a n. »k 260 odst. 1«, neboť v právních účincích převzetí dluhu smlouvou nebo ze zákona není rozdíl, pokud zákon o převzetí dluhu ze zákona neustanovuje jinak. Poslednější ustanovení praví sice, že jsou zavázáni

dědici s výhradou inventáře jen v poměru dědických podílů (§ 821 obč. zák.) a dědici bez výhrady inventáře jako korreální dlužníci neobmezeně s právem regresu (§ 820 obč. zák.), ale z toho neplyne, že se tím mění i pořadí daňové pohledávky. Zůstává proto pohledávka věřitelova co do pořadí nezměněna (§ 1407 obč. zák.).

Čís. 14672.

**Novoty podle § 482 druhého odstavce c. ř. s.
Pojem chovatele zvířete podle § 1320 obč. zák.**

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1935, Rv II 915/33.)

Podle přednesu žaloby utrpěl žalobce zranění pádem s kola, k němuž došlo tím, že mu do předního kola skočil pes, patřící žalovaným Františce a Jaromíře D-ovým a běžící k spolužalovanému jejich otci Janu D-ovi, který jej volal k sobě pískáním. Nárok na náhradu škody uznal prvý soud důvodem po právu jen proti Janu D-ovi. Odvolací soud neuznal jej důvodem po právu ani proti tomuto žalovanému (Janu D-ovi).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, pokud směřovalo do výroku, jimiž nebyl uznán žalobní nárok důvodem po právu proti Františce a Jaromíře D-ovým, obnovil však rozsudek prvního soudu, pokud šlo o Jana D-a.

Důvody:

V první stolici přednesli žalovaní, že pes jen výjimečně přijde na ulici, a to vždy v průvodu prvního žalovaného Jana D.; že i tentokráte (t. j. v době nehody) nebyl pes bez dohledu, poněvadž první žalovaný Jan D. měl stále psa pod dohledem. Dále přednesli, že pes nikdy nepobíhá bez dozoru po ulici, nýbrž vždy s košem a pod dozorem a v průvodu Jana D. Konečně přednesli, že Jan D. v nepřítomnosti spolužalovaných svých dcer stará se o psa a má nad ním dozor, což bylo také v době žalobcem tvrzeného úrazu. Prvý soud zjistil, že spolužalovaný Jan D. vede dozor nad psem, že dozor měl i v době kritické, že spolužalované jeho dcery jsou zaměstnány po celý den mimo domov, že Jan D. nemá jinak žádného zaměstnání a že se proto dozoru nad psem mohl náležitě věnovati. Také Jan D. udal při svém výsledku v první stolici, že psa, patřícího žalovaným dcerám, ošetřuje a o něj se stará a že jej nechává volně pobíhati s náhubkem jen ve vedlejších ulicích. Odvolací soud naproti tomu zjistil na základě opakovaného výsledku stran, že dcery otci dozor nad psem nesvěřily, že tento pouze v jejich nepřítomnosti psa opatroval, že v osudnou dobu byla spoluobžalovaná Jaromíra D-ová doma a že starost o psa v tu dobu příslušela jí. Tím ocitl se odvolací soud v rozporu s přednesem žalovaných v první stolici učiněným, že i v době nehody byl pes pod dozorem prvního žalovaného. Jde o rozpor podstatný, na němž odvolací soud svůj rozsudek z valné části založil. Nelze připustiti, aby přednes strany z první stolice byl teprve